Ik vergeet nog wel eens te zitten.

Zoals ik dat vroeger deed.

Niet alleen om te rusten.

Maar meer nog om
te snappen wat ik zie.
Begrijpen wat ik hoor.

Om voor mezelf te ontrafelen.
Duidelijk te krijgen waartoe.
Ik heen zal gaan.
En hoe.

Want met mijn onderzoekende geest.
En voortreizende ziel.
Verlang ik een stip aan de horizon.
Behoef ik een doel.

Een reden.
Een nut.

De draad die alles verbindt.
De kennis achter het al.
De wijsheid die ik bemin.

Groot hoeft het niet te zijn.
Ik hou van overzicht.
Want door te zien wat ik doe.

Begrijp ik het hoe.

Waarom de dingen zijn zoals ze zijn.
Door mijn onderzoekende geest.
Bezocht ik verschillende plekken.
In feite heb ik meerdere levens in een geleefd.

Nee, dwalend ben ik zeker niet.
Het is op een andere wijze waarop ik mezelf zie.

Ik ben de cartograaf.
Degene die een weg vindt in het al.
Onbekende landen.
Onherbergzaam terrein.

Zij die een weg baant in berg en dal.
Zij die voorgaat op degenen die nog moeten komen.
De sherpa ben ik ook
Ik weet hoe de weg loopt.

Het wil niet zeggen dat.
En het houdt ook niet in.
Dat ik weet wat het eindpunt is.
Want ik heb geleerd: meer dan eens is het lot anders van zin.

Ik heb mijn deel aan tegenslag gehad.
Meer dan eens,
sloegen regen en wind me in het gezicht.
Toch lukte het me om verder te zien dan de schade die de stormen in mijn leven hadden aangericht.

Omgewaaide bomen.
Water woest golvend in het meer.
Staan in schril contrast.
Wanneer je je hebt beseft dat liefde nooit van je af kan worden genomen.

Hoewel verschillende mensen onderdeel zijn van mijn leven.
Op een goed moment zullen we afscheid van elkaar moeten nemen

Inmiddels heb ik begrepen,
dat daden gedaan vanuit liefde.
Oftewel de uiting van genegenheid.
Altijd blijven bestaan.
Ook wanneer die ander is verder gegaan.

Daardoor weet ik dat afscheid een fenomeen is van slechts tijdelijk aard.
De gedeelde ervaring vanuit het contact is wat blijft bewaard.

De warme herinnering.
Een gloed van binnenin.
Denkende aan de lach.

Een kostbaar beeld waardoor het afscheid kan worden verzacht.

Vanuit deze manier bekeken.
Vanuit deze filosofie begrepen.
Zal ik niet vergeten,
nee, zal ik weten.

Ik heb liefde om me heen.
In vele vormen,
diverse gedaantes.

Ik ben niet alleen.

Vaak ben ik genoemd als degene die met open armen staat.
Tezamen als iemand die moedig door zal gaan.

Naast liefde wordt moed als grootste kracht genoemd.
En ook ik streef ernaar opdat het me lukt.
Om boven mezelf uit te stijgen wanneer de situatie dit behoeft.
Een overlever, de ontdekker.

Zij die zichzelf iedere keer overwint.
Zij die op avontuur blijft gaan.
Zij die zo nu en dan bezint.